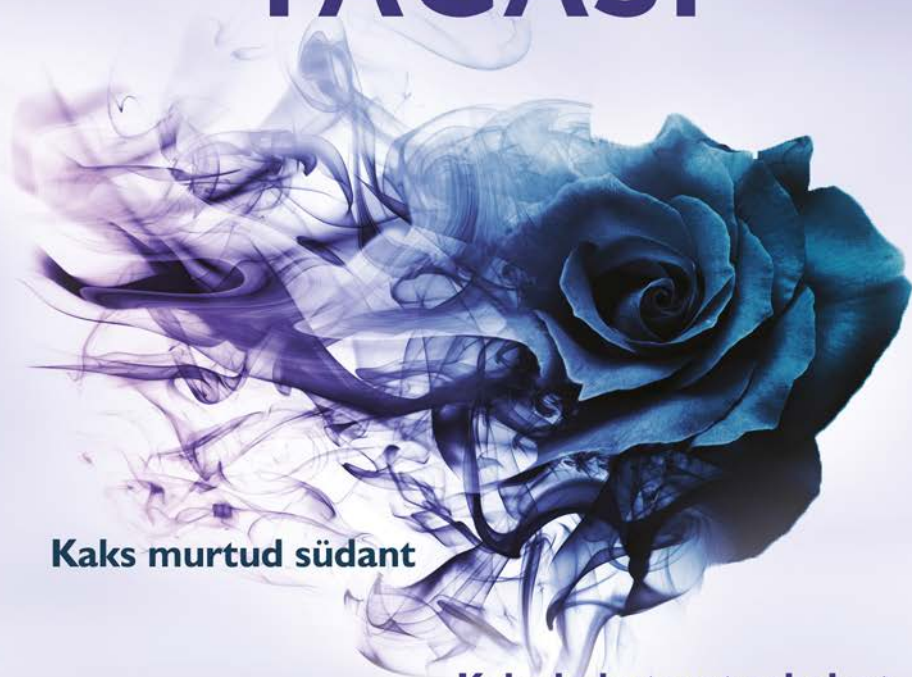

MELISSA WIESNER

KÕIK SEE
TULEB
SINU JUURDE
TAGASI

Kaks murtud südant

Kaks kohutavat saladust

Originaali tiitel:
Melissa Wiesner
It All Comes Back to You
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused peale nende, mis on avalikult hästi teada, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel. Iga-sugune sarnasus päriselt elanud või elavate isikute, sündmuste või tegevus-paikadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Melissa Wiesner, 2023. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R04440924
ISBN 978-9916-31-343-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Sidile. See raamat saab olla pühendatud ainult sulle.
Täna sind inspiratsiooni eest.*

PROLOOG

SUVI, TÄNAPÄEV

Doktor Anna Campbell oli viimased poolteist aastakümnet vältinud koju minemist. Kuid otse lennujaama väljapääsu uste taga laius Pittsburghi linn Pennsylvanias, mille eest ta oli lapsepõlves püüdnud kõigest väest põgeneda.

Julgustust otsides haaras Anna kuldsest ripatsist, mis oli viimased kaks aastakümnet tal kaelas rippunud, ja hõõrus pöidlaga selle pinnale graveeritud õrnu jooni. Ta ei olnud enam hirmunud meeleheitel laps ja see reis oli tema võimetus leida lõpuks ometi vastused, mida ta oli pool elu otsinud.

Ta soovis mineviku lõplikult seljataha jätta.

Anna lõi selja sirgu ja astus eskalaatorilt maha teiste väsinud reisijate järel, kes veidi kõheldes suundusid pagasilindi või liuguste poole, kus sõbrad ja pereliikmed neid kannatamatult ootasid. Annal ei olnud ühtegi kohvrit. Kõik tema asjad mahtusid seljakotti, mida ta õlal kandis, ja keegi ei tulnud nii hilisel kellaajal talle vastu. Selle asemel uuris ta pea kohal olevaid silte, et leida Uberi peatuskoht.

Ta oli just ustest välja astumas, kui kuulis oma selja tagant tasast häält, mis hõikas: „Kas keegi saaks arsti kutsuda?“

Anna pööras ümber ja tema tusatuju oli hetkega kadunud, kui ta märkas üht kõige nägusamat meest, keda ta kunagi näinud oli, teda paari meetri kauguselt uudistamas. Anna seisis otsekui soolasammas, kott libises tal õlal ja kukkus põrandale.

Mehe huulte kerkis naeratus.

„Gabe!“ ahhetas ta mehe poole kiirustades. Mees tuli talle poolele teele vastu ja haaras ta oma embusse, nii et jalad maast lahti kerkisid.

Gabriel Weatherall, tema kõige parem sõber.

„Ma ei suuda uskuda, et sa siin oled,“ sõnas Anna, kui mees ta viimaks maha tagasi pani.

Anna lennuk oli maandunud pärast südaööd ja ta oli Gabe'ile öelnud, et kavatseb võtta lennujaama lähedal hotellitoa ning end välja puhata. Ta oleks pidanud aimama, et Gabe teda ei kuula.

„Kas sa tõesti arvasid, et sul õnnestub pärast kõiki neid aastaid salaja riiki lipsata?“ küsis ta.

„Noh, mitte just päris salaja lipsata.“ Anna saatis mehele kavala naeratuse. „Võib-olla lihtsalt suurema kärata siseneda.“

Gabe raputas pead ja ohkas, selles liigutuses oli naljatamist, kuid ka vihje millelegi muule. Imselt pettumusele. „Sa ju tead, et mu perekond luges sinu saabumiseni jäänud päevi.“

Anna süda vajus saapasäärde – Gabe'i perekond, Weatherallid. Gabe'i suur, valjuhääln, tore, armastav, ülevoolav perekond. Nad olid olnud tema elus juba lapsepõlvest saadik ja nende omaksvõtmine oli parim asi, mis temaga kunagi juhtunud oli. Ometi oli hetki, näiteks nagu täna, mil ta teadis, et ei saa kunagi selliseks nagu nemad. Nad pidasid iga muutust elus tähistamisväärseks, mida valjemini ja suurema seltskonnaga, seda parem. Samal ajal kui Anna ei tahtnud midagi muud kui märkamatuks jääda, kuni ta suudab välja mõelda, mida edasi teha.

Justkui tema mõtteid lugedes jätkas Gabe: „Sul vedas, et kogu mu pere ei ilmunud lennujaama koos puhkpilliorkestri ja ilutulestikuga.“ Gabe kergitas kulmu ja vaatas teda küljelt. „Ma oletasin, et see võib olla enam, kui sa taluda suudad.“

Ta liialdas, kuid ainult pisut. Ja nagu alati, tundis Gabe teda paremini kui keegi teine. Ta mõistis Anna minevikku, tema lapsepõlve

ja kõiki põhjusi, miks tal oli raske end inimestele nii muretult avada, nagu tegi seda tema perekond.

Tõsi, Gabe sai suuremast osast aru. Ent oli asju, mida Anna polnud kunagi kellelegi rääkinud.

Isegi siis, kui ta teadis, et tema napolisõnalisus meest häiris.

Anna heitis mehele veel ühe pilgu, kui too haaras tema seljakoti. Nende viimasest kohtumisest oli möödunud neli aastat. Nüüd oli Gabe kolmekümnendate keskpaigas, silmade ümber olid mõned naerukurrud, ja kuigi endiselt sale, oli ta aja jooksul veidi toekamaks muutunud. See muutis ta loomulikult veelgi pilkupüüdvamaks.

Gabe pööras ümber ja tabas Anna pilgu.

Kusagilt kaugemalt kostis tasane surin, mis algas vaikselt ja muutus üha võimsamaks. Hetkeks arvas Anna, et pagasilint oli uuesti käima läinud, aga ei. See oli hoopis tema ise – lihtsalt see värisev, surisev tunne jäsemetes, mis teda Gabe'i läheduses valdas.

Otsustades vaevumärgatava vöbina järgi silmanurgas, tundis mees sedasama.

Ja korraga oli Anna tagasi hetkes, kus ta oli meest viimati näinud, tolles juunialguse õhtus neli aastat tagasi. Nende kahe juures Gabe'i vanemate verandal, need paar puulauda, mis neid lahtutasid, olid laiemad kui ookean, mille ta äsja ületanud oli. Jahmunud ilme juures Gabe'i näol ja mehe silmades peegelduva valu juures, kui Anna taganes kõikidelt piiridelt, mille nad oleksid äärepealt ületanud.

Nüüd taganes ta uuesti, kummardus, et jakk maast üles võtta, ja tuhnis taskutes, justkui oleks tal kiiresti vaja pass üles leida. Gabe hingas vaikse ohkega välja ja ärritus oli jälle tagasi.

Nii umbes miljonendat korda pärast seda, kui Anna ühel tormisel kevadõhtul riigist lahkus, küsis ta endalt, kuidas aeg ja vahemaa on Gabe'i tundeid pärast nende viimast kohtumist muutnud. Kas ta oli sama rõõmus, et nad olid peatunud enne, kui nende vahel midagi juhtus?

Ja sama kurb?

Ta polnud seda mehelt kunagi küsinud.

Nad olid rääkinud kõigest. Kõigest peale nende vahel suriseva juhtme. See teema oli nii lauvalt maas, et seda polnud isegi mitte toas. Sest kui miski talle üldse korda läks, kui ta oleks millegi nimel olnud valmis rongi ette hüppama, siis oli see tema sõprus Gabe'iga.

See oli ainus asi elus, millele ta võis lootä.

I OSA

ÜKS

SÜGIS, VIISTEIST AASTAT TAGASI

Anna hingas rahutult sisse, et rahustada pekslemist rinnus, kui õppejõud luges kõnepuldist kiiresti nimesid ette. Annast paremal istuv noormees heitis torkiva pilgu tema kulunud tossudele ja tüdruk surus käe vastu jalga, et see närviliselt toksima ei hakkaks.

Inimesel, kelle nime õppejõud just nimetama hakkas, polnud aimugi, et Anna tulevik sõltub temast. Kuna ta kuulus selle käputäie gümnaasiumiõpilaste hulka, kes kvalifitseerusid osalema tasuta kolledžiprogrammis, oli see projekt tema võimalus saada stipendium ja elu, kus ta ei pidanud kogu aeg üle öla kiikama.

Doktor McGoverni käes oleva paberi häälekas krabin kõlas läbi loengusaali, kui tema sõrm libises piki nimekirja allapoole ja peatus viimaks.

Anna pigistas oma kaltsukast pärit T-särgi serva, kui ootas oma uue projektipartneri nime.

„Gabriel Weatherall.“

Tema pilk leidis ruumist pika tumedapäise noormehe, kes lamaskles toolil ja veeretask hooletult pastakat sõrmede vahel.

Noormees kergitas Annale tervituseks lõuga ja pööras seejärel pilgu ära. Hetke pärast nõksatas noormehe pea tahapoole ja tema suu vajus lahti, kui kuuldu talle peaaegu et naljakal moel kohale jõudis.

Vähemalt oleks see olnud naljakas, kui kaalul poleks olnud kogu Anna elu.

Tüdruk sundis end talle korraks sõbralikult naeratama.

Kui noormehe kulmud kerkisid ja huuled põlglikult kõverduisid, tundis Anna, kuidas stipendium tal käest libiseb.

Doktor McGovern jagas ülejäänud nimekirjas olevad õpilased paaridesse ja alustas siis loenguga, kuid Anna ei kuulnud sellest sõnakestki. Ta toetas küünarnukid lauale ja tõmbas oma pruunid juuksed näo ette, mõtlemata sellistele asjadele nagu katkenud juukseotsad. Kiharate vahelt välja piiludes nägi ta Gabe'i tihedaid musti juukseid, korporatsiooni T-särki ja laial rinnal ristatud käsi, see oli poos, mis kõneles täielikust enesekindlusest. Pooled loengus osalenud neiud oleksid valmis ükskõik milleks, et järgmiste semestrite vältel Gabe'iga koos töötada, kuid heldene aeg, Anna soovis, et oleks saanud ükskõik kelle teise.

See oli Anna teine loeng koos temaga, mitte et noormees oleks teda auditooriumi taganurgas kordagi märganud. Seevastu Anna teadis, kes noormees on. Gabe oli muretuse võrdkuju. Ta liikus ja rääkis liiga enesekindlalt selleks, et olla kunagi elus raskusi kogenud, ning vanemad olid talle sünnist saadik kinnitanud kui tark ja eriline ta on. Kõik, mida ta tegi, peegeldas seda, alates sellest, kuidas ta pike-malt mõtlemata asus õppejõuga mõne teooria üle vaidlema, kuni sel- leni, kuidas korporatsioonitüdrukud tema ümber parvlesid ja kuidas ta pööras neile just nii palju tähelepanu, et nad tagasi tuleksid – aga mitte kunagi nii palju, et see tema võimalusi piiraks.

Tõsi, Gabe oli *päriselt* tark ja rohkem kui kord oli Anna temaga mõttes nõustunud, kui ta loengus sõna võttis. Aga ta oli liiga nägus, liiga enesekindel ja liiga sundimatu. Anna vajab partnerit, kes vaataks maha, mitte ei tõmbaks kogu tähelepanu endale, ja töötaks nagu hull. Või veelgi parem, tõmbuks tagasi ja laseks tal ohjad haarata. Gabe Weatherall ei teeks kumbagi.

Kui loeng läbi sai, suundus Gabe ukse poole, ümbritsetuna oma tavapärasest saatjaskonnast, ega vaevunud Anna poole pilkugi heitma. Anna pani kiirustamata raamatud seljakotti. Ta lootis, et

Gabe'i tähelepanu hajub ja tal ei tule meeldegi teda oodata ning ta saab vaikselt minema hiilida ja noormehega pärastpoole projekti osas ühendust võtta. Kui Anna teeb kõigepealt natuke uurimistööd, on tal aega mõelda, mida ta öelda tahab, kui nad päriselt näost näkku kokku saavad.

Aga kui ta auditooriumist väljus, nõjatus Gabe üksi vastu seinat ja jälgis ust. Noormehe pilk kohtus tema omaga ja tal hakkas seest keerama. Gabe'i silmad olid helesinised, servadest hõbedakarva. Sellised silmad ei saanud kuuluda süsimustade juustega inimesele, kuid ometi oli see nii. Ta silmitses Annat nagu tormipilv, millest paistavad läbi päikesekiired. Kuidas ta polnud seda varem märganud?

Anna raputas end mõttes.

Nagu tormipilv? Lõpeta ära.

Gabe viipas Annale põgusalt ja tüdruk aeglustas sammu.

„Tere!“ Anna peatus noormehe ees ja sundis end naeratama. „Me vist oleme selles projektis partnerid.“

Gabe ei vaevunud talle vastu naeratama. Selle asemel vaatas ta Annale ülalt alla. „Kui vana sa oled?“

Anna surus kaustiku vastu rinda, et varjata oma liiga suurt ehituspoe T-särki. Üks ema kallimatest oli selle maha jätnud, kui ema ta välja lõi. See mees oli torumees ja Annal oli kahju, et ta ära läks. Ta oli üks vähestest toredatest ja see oli ainus kord, kui radiaator töötas, ilma et seda oleks olnud vaja konservipurgiga taguda. Särk oli talle liiga suur, kuid see talle just meeldiski. Selle varju oli lihtsam ennast peita.